

igennem, sådan set baserer sig på den her diskrepans, der er mellem at snakke om, hvilke priser man får ved udbud, som jeg forstår at venstrefløjen nu pludselig mirakuløst er blevet vilde tilhængere af, og hvad det er for et prisregime, der så er, når patienterne bevæger sig rundt. Spørgeren må jo vide, at hvis der i dag er en patient, der flytter sig fra en region til en anden region, så flytter der jo altså 100 pct. af gennemsnitsprisen med. Det tror jeg da ikke at spørgeren vil mene er et udtryk for, at den ene region så overbetaler på en skandaløs måde i forhold til den anden region.

Kl. 21:26

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Den næste korte bemærkning er fra fru Mette Frederiksen.

Kl. 21:26

Mette Frederiksen (S):

Nu har vi i mere end 12 timer været i gang her i Folketingssalen, og hvis man sådan skal prøve at lave et sammenkog af, hvad der er blevet sagt af V, K og O, kan vi jo konstatere, at Det Konservative Folkeparti brugte det meste af partiets taletid på at tale om Bjørnebanden, Dansk Folkeparti brugte det meste af sin taletid på at tale om Tyrkiet, og statsministeren brugte jo så sin replik på en lidt mystisk blanding af sarkasme og selvros. Jeg er ikke sikker på, at danskerne har behov for sådan en tyrkisk selvrosende Bjørnebande, men snarere har behov for en regering, der tager de udfordringer, som danskerne står over for, meget alvorligt.

Mig bekendt har der i dag ikke lydt et eneste ord fra VKO om, hvordan man afvikler de ventelister, der nu er stigende, hvordan vi får vendt recession til fremgang, og hvordan vi får bekæmpet den stigende arbejdsløshed.

Kl. 21:27

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til statsministeren.

Kl. 21:27

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er fuldstændig enig med fru Mette Frederiksen i, at befolkningen kan have en forventning både til regeringen og oppositionen om, at vi beskæftiger os med de ting, som er vedkommende. Derfor adresserede jeg det også i morges og sagde, at der var tre temaer, der var vigtige i forhold til danskernes hverdagsproblemstillinger: sygehvæsenet, uddannelsesområdet, tryghed.

Der bliver så spurgt konkret ind til, hvad vi gør med ventelisterne. Jamen det er sådan set

sådan – ja, det er forkert at sige, at det er relativt enkelt, for det er jo komplekst – at en af vejene jo bl.a. er, at vi her den 1. juli nu genindfører det udvidede frie valg, som altså betyder, at de patienter, der ikke kan komme i behandling inden for 1 måned, har mulighed for så at blive behandlet et andet sted. Det er jo ikke, fordi vi har noget ønske om, at folk skal stå i en lang kø væk fra de offentlige sygehuse og hen mod de private, tværtimod. Det er sådan set, fordi vi har den ambition, at færrest mulige patienter får brug for at bruge den ret, fordi de i det offentlige sygehvæsen bliver behandlet til tiden.

Det er jo præcis derfor, at vi allerede sidste år aftalte med regionerne, at vi nu skulle sætte hele det her system på standby. Det giver de offentlige sygehuse en mulighed for at komme ovenpå igen efter strejken og få omsat de flere penge, vi også har afsat, ligesom der jo er blevet ansat 5.400 nye læger og sygeplejersker, siden regeringen kom til. Vi giver dem en mulighed for at få patientflowet op at stå, inden det frie valg nu slippes løs.

Men det frie valg her fra den 1. juli er da en af metoderne til at sikre, at vi vil se, at ventelisterne nu vil begynde at bevæge sig den rigtige vej.

Kl. 21:28

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Fru Mette Frederiksen for den anden korte bemærkning.

Kl. 21:28

Mette Frederiksen (S):

Det, der er interessant, er bare, at de ventelister, som rigtig, rigtig mange danskere – alt for mange danskere – nu slås med, begyndte at vokse før konflikten på sundhedsområdet. Den utilfredshed, som vi lige har set adresseret i en Gallupundersøgelse, som statsministeren godt nok ikke anerkender – så lad os se bort fra undersøgelsen og lytte til, hvad rigtig mange danskere oplever – og de problemer i sundhedsvæsenet begyndte jo også, før konflikten på arbejdsmarkedet var der.

Det, der er interessant, er, at de problemer, som mange af vi danskere oplever i vores velfærdssamfund, jo er problemer, der er opstået i en periode, hvor der – før den økonomiske krise gjorde sit indtog – har været tale om økonomisk fremgang. Så der er ikke en eneste god forklaring, og der er ej heller en eneste god undskyldning for, hvorfor VKO har set det som sin måske fornemste opgave at dræne den offentlige sektor for midler og for ressourcer og for arbejdsglæde.